

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 52. S. Augustini Conversio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

Sæculum IV.
A. C. 386.

§. LII.

S. Augustini Conversio.

Quadam die, Augustino cum Alipio domi sedente, nobilis Afer, cui nomen Pontinianus, qui spectabili officio in aula fungebatur, ad eos venit; dum ad colloquendum confident, Pontinianus librum in mensa, quæ ante eos erat, conspexit, aperit, cernit, esse S. Pauli Epistolas; miratus hunc solum librum præ manibus esse illis, quos totos litteris humanis occupari credebat. Tum ad Augustinum conversus, & subridens, admirationem, & gaudium non dissimulabat; quippe Christianus erat, prolixas preces coram Deo prostratus in Ecclesia fundere solitus. Augustino dicente, se modo hujusmodi lectionibus serio mentem applicare, sermonem ad S. Antonium deflexerunt, cujus vitam Pontinianus narravit, Fidelibus jam tunc notissimam. Nova hæc erant Augustino, & Alipio, tam magna, & sibi hæctenus inaudita mirantibus. Id ipsum quoque Pontiniano mirum videbatur, quod ista huc usque ignorassent. De multitudine Monasteriorum deinde locutus est, quibus deserta implebantur; & hæc enim nesciebant. Imo ne id quidem eis in notitiam venerat, extra muros urbis Mediolanensis Monasterium sub Ductu S. Ambrosii existare.

re. Ultimo Pontinianus duorum aulico-
rum conversionem narravit, qui cum
Imperatore Treviris ambulantes, inven-
ta apud Monachos S. Antonii vita, ejus
lectione, eo permoti sunt, ut, sicut ibi
stabant, institutum Monasticum fuerint
amplexi.

Sæculum IV.

A. C. 386.

His colloquiis Augustini animo acu-
leus profunde infixus. Ante annos duo-
decim legendo Ciceronis Hortensium ad
studium sapientiæ excitatus fuerat, ve-
ritatem, tamdiu quæsitam, invenerat,
jam nihil deerat, quam se ipsum vincere;
nulla tergiversanti excusatio occurrebat.

c. 7.

Ubi Pontinianus discessit, surgens Augu-
stinus, & Alipium alloquens, turbatus,
mutato vultu, & insolito vocis sono, ait:

c. 8.

*Quid hoc est? quid agimus? surgunt in-
docti, & cælum rapiunt, dum nos cum
nostris scientiis insani in carne, & san-
guine volutamur? an putet istos sequi?
an non majus probrum est, istos ne quidem
audere nos sequi?* Alypius, amicum in-
tuitus, tacebat, subitam mutationem mi-
ratus, & abeuntis vestigia secutus in hor-
tum, quo fluctuantis animi impetu fere-
batur. Remotissimo, quo poterant, a
domo loco confederunt. Augustinus
frendens indignabatur, statuere se non
posse, quod unice a libera sua voluntate
dependere videbatur; tunc capillos e-
vellere, frontem pulsare, decussatis bra-
chiis

S. Augustinus
convertitur,

Sæculum IV.
A. C. 386.

c. 12.

chiis genua stringere. Alypius tam acriter æstuantem non deserebat, sed, quid post tantos motus facturus esset, tacitus expectabat. Ipse erumpentes gemitus, & lacrymas premere non valens, surrexit, ut ab eo se removeret, eoque in loco, ubi sederant, relicto, tandem sub ficu procubuit; ibi libere in fletum solutus, clamabat: *Usquequo, Domine! usquequo non auferetur ira tua? Quare crux? quare non modo?* tunc ex vicina domo vox quasi infantis ad aures ejus allapsa, sæpius canendo repetere videbatur duo verba latina: *Tolle! Lege!* serio reflectere mentem cœpit, an infantes alicubi talia canere solerent, sed nunquam alias se hæc verba audivisse meminerat. Lacrymas tenuit, credens, a Deo sibi præcipi, ut librum aperiret, & quemcunque primo obvium sibi textum legeret, illius quoque memor, S. Antonium, audita Evangelii lectione, fuisse conversum. Ergo sine mora ad locum, ubi Alypius remanserat, rediens, S. Pauli librum tollit, ibi prius relicto, & , coniectis in obvium textum oculis, submitte legit hæc

Rom. 13. 13. verba: Non in commestationibus, & ebrietatibus, non in cubilibus, & impudicitis, non in contentione, & æmulatione; sed induimini Dominum Jesum Christum, & carnis curam ne feceritis in desideriis.

Nec

Nec plura ! subito omnis mentis dubitatio dissipata est. Sæculum IV.
A. C. 386.

Loco notato librum clausit, & vultu tranquillo quid legerit Aypio dicit; is textum voluit inspicere, & verba, quæ sequebantur, ostendit; *infirmum autem in fide assumite*; sibi ipsi hæc applicans. Intra limina redeuntes, felix nuntium ad S. Monicam deferunt, simulque summo gaudio perfundunt. Uno proposito Augustinus statuit nuptiis renuntiare, spes omnes hujus sæculi abjicere, & ante omnia Rhetoricæ scholam dimittere. Ut IX. Conf. c. 2. Ut vero abesset ostentatio, tres adhuc septimanas, nam totidem usque ad vacationes, quæ vindemiarum tempore concedi solebant, propositum suum palam facere distulit; nec deerat verosimile coram mundo obtentum, nam contracta illa æstate pectoris inflammatio munere se abdicare, aut saltem aliquo tempore lectiones interrumpere coegisset.

§. LIII.

Prima S. Augustini opera.

Ubi S. Augustinus liberum se a docendo onere vidit, in agros secessit, & locum, quem Cassiacum dicebant, in domum amici, nomine Verecundi, civis Mediolanensis, & Grammaticæ Professoris. Illuc se Augustinus contulit cum Matre, Navigio fratre, filio Adeodato, Aly- VIII. Conf. c. 6. IX. c. 3. 4.